

forlaget helt igennem, at man ikke paa noget Punkt kan være i Tvivl om, hvad der er sagt, saaledes som man undertiden kan være, naar der enten i private Dokumenter eller i Lovgivningen er brugt lidt stødesløse Udtryk. Selv om man vil sige, at Formen ikke er ganske korrekt, kan man dog ikke bestynde den for at være egentlig stødesløs. Det, der har foranlediget det uforrettede i Konstruktionen, er, at man har søgt at faa saa korte Betegnelser som muligt, for at man kunde naa til at angive alt det, en Check skal indeholde. Derved er man kommen i Vanskelighed efter det i de første to Vinier staaende „skal indeholde en udtryffelig Bemærkelse af Check,“ thi skulde man saa for de følgende Viniers Bestemmelse sige: „— og tillige omtale, nævne, o. s. v.“, saa vilde man saa en mindre lön Form, end Lovforlaget ellers har. Kan man imidlertid finde en Form, der er lidt anderledes, og som ikke gør nogen Forandring i Meningen, er dette i øvrigt af den Slags Forandringer, som godt kan ske meget hurtigt. Selv da vilde jeg dog meget anbefale Barsomhed, idet det har Interesse for Samvæmmet mellem Landene, at Loven ogsaa i Formen fremtræder saa vidt muligt ens, for at man ikke i de andre Lande skal tro, at der kunde skjule sig en forskellig Mening i den forskellige Form. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds gjorde en Bemærkning om, at man ikke skulde lægge saa megen Vægt paa disse scandinaviske Bestraelfer, saa maa jeg dertil sige, at dette Lovforlag fremkommer ikke af Hensyn til en teoretisk Scandinavianisme. Nej, det har det rent praktiske Formaal, at søge tilvejebragt ensartede Regler i de tre nordiske Lande, altsaa ogsaa i den danske Lovgivning, paa dette Omraade, fordi dette er i vor egen Interesse. — Naar det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Svend Høgsbro) udtalte sin Beklagelse over Bestemmelserne i § 8, saa hører ogsaa denne til de Bestemmelser, der ere tagne af Hensyn til Nabolandene. I det oprindelige Lovforlag fandtes intet Forbud mod at acceptere Anvisninger; noget andet er det, at en Accept af en Anvisning kunde have Betydning med Hensyn til Stempellovgivningen. Der var og vilde i og for sig fra vor Side ikke være noget til Hinder for, at disse Anvisninger kunde være Genstand for Accept. Nu har man imidlertid i de andre Lande lagt en ganske særlig Vægt paa, at de ikke kunne være Genstand for Accept. Ganske vist udviklede den ærede Indleder (C. Hage) ikke nærmere Grunden hertil, men Grunden er vistnok ret antagelig. De Herrer vilde finde den udviklet i Motiverne Tillæg B., Sp.

3943—46, og saa vidt jeg kender svenske og norske Forhold, forekommer det mig, at man meget vel kan forstaa den Betænelighed, som her er kommen frem. Jeg kender ikke saa nøje de norske Seddelforhold, men man ved jo, hvorledes Forholdene i den Henseende have udviklet sig i Sverige, at det er en hel Mængde Banter, som der har Ret til at udstede Sedler. Der kunde man maaste tænke sig — og det er det, jeg mener, der har foretvævet Svenskerne, for saa vidt en Dansk kan have nogen begrundet Mening derom — at man kunde benytte et vel anset Bankinstitut, der ikke havde Ret til at udstede Sedler, til at acceptere Anvisninger, som saa kom til at gaa Mand og Mand imellem paa samme Maade som Sedler. I alt Fald er nu Forholdet en Gang det, at vi ikke her kunne faa en sælles Lovgivning, medmindre vi ville acceptere de norske og svenske Bestemmelser paa dette Punkt. Og hvad vil Følgen heraf blive? En meget uheldig Uoverensstemmelse mellem de paa gældende Lande, idet vi, selv om vi kunde faa Accepter herhjemme paa vore Checks, dog, naar vi „tegnede“, eller „traf“ Checks — jeg ved ikke hvad det tekniske Udtryk derfor er — paa Sverige og Norge, ikke der kunde faa dem accepterede. Saa sagde den ærede Taler, at noget andet vilde det være, hvis man paa de Anvisninger, der herefter bleve tilbage, kunde tegne Accept med den sædvanlige almindelige Netsvirkning. Om der findes Præjudikater i den Henseende, ved jeg ikke, og jeg kan altsaa kun udtale min almindelige juridiske Opfattelse, og den er, at de Anvisninger, der ikke ere betegnede som Checks, ville kunne accepteres under Sagttagelse af Stempelpapirsløvgivningen, og i øvrigt ganske med samme Virkning som en Accept har i dette Øjeblik. Derimod er der ikke noget afgjort om, hvilken Betydning en Notering har. Meningen med Bestemmelserne i de to sidste §§ 16 og 17 er den, at udvide, hvad der har særlig Interesse, Stempelfrihedsbestemmelserne om Checks til andre, ved Sigt betalbare Pengaanvisninger, saaledes at selv om disse ikke ere betegnede som „Checks“, have de her de samme Fordele, medens de i øvrigt ere undergivne de samme Regler som tidligere. Forholdet bliver altsaa det med Hensyn til andre Anvisninger, at medens man tidligere ingen Lovgivningsbestemmelser havde — der findes kun en enkelt Bemærkning derom i Bestemmelserne for Nationalbanken, og saa findes der enkelte Bestemmelser i Stempelpapirsløvgivningen, men hvad der i øvrigt gælder om dem, har udviklet sig gennem Praxis — saa var det Meningen her at give en Lov, der